

[Kjeld Olesen]

slutning, således at vi kan få den styrke, der giver mulighed for at løse de mere grundlæggende problemer.

Lawaetz (FP):

Der er tre hovedpunkter i politisk arbejde: for det første landets ve og vel, dernæst partipolitiske interesser og endelig de små egoistiske interesser. Desværre er der alt for mange politikere, der driver politik i omvendt rækkefølge. Det er denne bytten rundt på det væsentlige og det mindre væsentlige, der gør, at befolkningen bliver led ved politik og mangler respekt for det, der foregår på Christiansborg. Man glemmer målet og bekrieger hinanden med alle midler. Man bekrieger mest fremskridtspartiet, plejer vi at sige, og det er nok rigtigt, så det må jeg hellere holde fast på.

Hvorfor er man særlig ude efter os? Hvorfor er man altid specielt interesseret i fremskridtspartiet? Fordi vi er kommet på tværs af vanetænkning. Vi er besværlige og lidt firkantede at samarbejde med, fordi vi kører frem med nye ideer, og fordi vi vil spare på en hel masse af det, man traditionelt er vant til at øse penge ud til.

Det værste ved fremskridtspartiet er vel nok, at partiet har vist sig ikke at være en døgnflue, hvad andre partier havde håbet. For det andet at vi får mere og mere ret i vore synspunkter. Min dygtige forgænger som politisk ordfører, hr. Svend Andersen (Rosk. a.), brugte meget af sin tid på at overbevise finansministeren om rigtigheden af tallene og rigtigheden i vore ændringsforslag til finanslovsforslaget. Det var håbløst; alt blev fejlet af bordet med den enkelte bemærkning, at tallene var forkerte. Jeg føler mig overbevist om, at finansministeren med sin gode talforstand udmærket forstod det meste af principperne i vore økonomiske grundlæggende ideer, men af rent partipolitiske grunde naturligvis ikke ville indrømme det. Så er vi der igen: partipolitik går forud for sund fornuft og ofte forud for landets interesser. Nok om det i øjeblikket.

Jeg vil forsøge noget desværre lidt utraditionelt i denne sal, nemlig stort set at lægge de partipolitiske interesser lidt til side og gemme noget af den kritik, der vel aldrig har været mere begrundet end netop nu. Jeg vil i stedet forsøge at lægge op til en strengt sag-

lig debat om, hvad vi bør gøre i denne yderst vanskelige situation, forsøge et udspil til en debat, der kan gå videre, når folketinget rejser på sommerferie. Med de uhyggelige indgreb, vi ved der ligger foran os, er der vel ingen, der tror, vi får en stille og rolig politisk sommerferie. Det er direkte sørgeligt, men det er jo blevet sædvane med en sommerkrise, og den kommer igen i år. Men hvorfor? Ja, det er netop sagen.

Man har kørt på det samme og på det samme uden at have politisk mod til at komme ned til ondets rod. Vi ved alle sammen, hvad målet er: en god økonomi, øget konkurrenceevne, størst mulig beskæftigelse og størst mulig bevarelse af det velfærdssamfund, der er opnået, men midlerne til at nå dette er vi vildt uenige om.

Indkomstpoltikken er ikke lykkedes; det er vi sikkert enige om, men hvorfor er den mislykkedes? Alle vidste, at lønstigninger, der lå ud over 8 pct., ikke kunne forbedre vor konkurrenceevne i forhold til vore ni største konkurrentlande, men hvad gjorde man? Man fornyede overenskomsterne af skræk for LO og gav endda 225 mill. kr. i det andet overenskomstår, langt ud over, hvad Thomas Nielsen havde drømt om: Man lagde 2½ pct. på alle lønninger til dækning af længere ferie for at slippe uden om problemet »de indefrosne dyrtidsportioner«, som i øvrigt svæver i luften endnu, og man forhøjede garantilønnen til 32 kr. 60 øre. Dette resulterede i, at det er endnu mere umuligt at få unge i arbejde, og at de rask væk bliver fyret, når de fylder 18 år, fordi de ikke er 32,60 kr. plus i dag 20 pct. til dækning af en hel masse ferie, søgnehelligdage, ATP, sygeløn osv. eller i alt 39 kr. 10 øre, værd pr. time. Man fjernede heller ikke automatikken, hvilket allerede nu viser sig ved udløsning af 2 dyrtidsportioner.

Må jeg som en af de alt for få herinde, der har fødderne på jorden ude i det praktiske liv, give et eksempel på vanskelighederne. På den netop afholdte møbelmesse måtte vi naturligvis tilbyde faste priser et halvt og et helt år frem i tiden. Amerikanere og tyskere er ligeglade med vores kæmpeinflation. Hvis vi ikke retter os efter det, vil de ganske enkelt ikke handle med os. Det næste spørgsmål er: hvor henter vi prisstigningerne fra?

Er vi enige om, at vi ikke bare kan køre vort eget lille løb i Danmark? Vi kan ikke